

Izraelské střípky – 2.

Pohyb na hranici moderny, ortodoxie a neuvěřitelnosti

První procházka po Jeruzalémě byla po probdělé noci v letadle poněkud ospalá. Zřejmě i příliš časná na to, abych narazil na Jaffské třídě na krámek, který by mi poskytl prodej zásuvkového adaptéru.

(Ze všech civilizovaných zemí jsme v Čechách spolu s Němci patrně jediní, kdo mají standardizované zásuvky – jinak je to v cizině pěkný pel-mel. Asi nejvíc vyniká Anglie, kde jsem kdysi během týdenního pobytu napočítal na 11 druhů různých zásuvek. V Izraeli jsem zaregistroval tři druhy, ale nejsou na první pohled kompatibilní s těmi českými, kolíky uzemnění jsou řešeny rozdílně. Nakonec jsme však přišli na to, jak „tam narvat to, co potřebujeme“ i bez adaptéru. Nápaditost Čechů je stejně dobrá jako Američanů v příběhu Apolla 13, tehdy dokázali čtvercový filtr vzduchu napojit na filtr kulatý ☺ . Češi pro změnu umějí zapojit do sebe nezapojitelné zásuvky ☺)

S přáteli, s nimiž jsme se později prokousávali menšími ulicemi souběžnými s hlavní tepnou Jeruzaléma, abychom se dostali zpět do hotelu, jsme zabloudili do ultraortodoxní čtvrti. Nedalo se to poznat podle obyvatel, mužů v černých kabátcích s dlouhými pejzy a černými klobouky, protože ty potkáte v Jeruzalémě prakticky na každém kroku. Ani podle mladých děvčat oblečených do modrých uniforem a spěchajících do školy. Dokonce byste to nepoznali ani podle malých chlapců v jarmulkách a se školními brašnami na zádech, kterým na rohu jednotlivých ulic zastavovaly školní minibusy proto, aby je odvezly kamsi na druhý konec města. Že se nacházíme na žhavé půdě ortodoxie, jsem pochopil v okamžiku, kdy jeden z kolegů svůj fotoaparát nechtíc namířil na muže čekajícího u kočárku s nemluvnětem. Mladý otec, oděný do černého kaftanu a s nezbytným kloboukem na hlavě, před domem zjevně čekal na zbytek své početné rodinky. Svůj vzácný čas vykupoval s modlitební knížkou v ruce. Ze svého mystického pohroužení, doprovázeného typicky komíhavými pohyby horní části těla vpřed a zad, náhle prozřel, a otočil se k nám. Jeho zdvižené obočí mělo jasnou vypovídací hodnotu – obrázky tedy rozhodně ne! V tu ránu jsme všichni zakryli své fotoaparáty a hledali zkratku z *Mea Shearim*, kam jsme tedy nevědomky zabloudili.

(Vzpomněl jsem na varování svého přítele novináře, který ve městě žije řadu let: „V *Mea Shearim* bacha na focení. Občas ti na kameře, či přímo na hlavě přistane kámen!“)

Po hodinovém pátrání jsme objevili prodejní centrum, kde jsme doufali v úspěch naší mise. Než jsme vstoupili, byli jsme u vchodu prohlédnuti a museli projít bezpečnostním rámem. Teprve pod ním člověku dojde, že se ocitl v zemi, kde se počítá s permanentním ohrožením života. V prodejním centru jsme uspěli s požadavkem, nikoli s cenou. A protože jsme nebyli na bazaru starého města, neusmlouvali jsme ji. Škoda...

Zamlklí a unavení jsme dokodrcali zpět k hotelu. Cestou nás zaskočila ještě jedna neuvěřitelná realita: vodoinstalace s vodoměry, stejně jako elektroinstalace, jsou běžně vedeny po vnějších zdech domů. Podle všeho jsou v této čtvrti náš hotel a domy několik zahraničních společností naprostými výjimkami. Přátelé, i takhle vypadá ranní prozření v Jeruzalémě. Vítejte!

Petr Plaňanský